

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. P.**, zast. Mgr. Alenou Kružíkovou, advokátkou, se sídlem Příkop 2a, 604 27 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2004, č. j. 36 Az 712/2003 - 21,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2004, č. j. 36 Az 712/2003 - 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Zástupkyni stěžovatelky, advokátce Mgr. Aleně Kružíkové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která jí bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 30ti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 6. 2003, č. j. OAM-573/VL-07-ZA04-2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že na stěžovatelku se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, stěžovatelka v obecné rovině namítala porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 § 46 a § 47 zákona

č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Pokud jde o skutkové důvody, odkazovala na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru k důvodům pro udělení azylu, a ostatní spisový materiál. Požadovala, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně stěžovatelku následně usnesením ze dne 1. 10. 2003, č. j. 36 Az 712/2003 - 13, vyzval, aby v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odstranila nedostatky žaloby, tedy uvedla žalobní body a důkazy k prokázání svých tvrzení. K odstranění těchto vad současně stanovil lhůtu patnácti dnů od doručení tohoto usnesení, přičemž stěžovatelku poučil o tom, že nebude-li žaloba doplněna, soud žalobu odmítne.

Usnesením ze dne 7. 6. 2004, č. j. 36 Az 712/2003 - 21, Krajský soud v Brně podání žalobkyně ze dne 30. 3. 2003 odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení poukázal na to, že usnesením ze dne 1. 10. 2003, č. j. 36 Az 712/2003 - 13 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad svého podání a současně byla poučena o tom, že nebude-li této výzvě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. Usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 10. 11. 2003, avšak žalobkyně na výzvu v něm uvedenou nereagovala. Soud poté citoval ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a dospěl k závěru, že podmínky uvedeného ustanovení byly splněny, neboť z podání žalobkyně není zřejmé, jaké jsou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kdy zejména není jasné, na základě jakých skutkových důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné. Dovodil, že jde o vadu podání, pro kterou nelze v řízení pokračovat, a proto žalobu podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka obecně formulovanou kasační stížnost, kterou opírala o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Konkrétně pak zejména uvedla, že krajský soud posoudil věc v rozporu s právním řádem. V kasační stížnosti rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodu značné újmy na svých právech, resp. porušení právních předpisů, k čemuž uvedla, že má reálnou obavu z opuštění České republiky, neb v domovské zemi jí hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů (z jakých nespecifikovala). Stejně tak požádala o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2004, č. j. 36 Az 712/2003 - 34, byla stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně – Mgr. Alena Kružíková.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém toliko uvedl, že ke kasační stížnosti se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat; odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom shledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátkou.

Jak vyplynulo ze soudního spisu, v žalobě proti napadanému správnímu rozhodnutí stěžovatelka v obecné rovině namítala porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 § 46 a § 47 správní řádu, přičemž co se skutkových důvodů týče odkazovala toliko a na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru k důvodům pro udělení azylu a ostatní spisový materiál. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. však musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobkyně navrhuje provést. Vzhledem k tomu, že podle názoru krajského soudu podání žalobkyně výše uvedené náležitosti neobsahovalo, vyzval krajský soud stěžovatelku usnesením ze dne 1. 10. 2003, č. j. 36 Az 712/2003 – 13, k tomu, aby ve lhůtě 15ti dnů od doručení tohoto rozhodnutí doplnila a upřesnila své podání ze dne 30. 3. 2003 tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobkyně navrhuje provést. Zásilka obsahující toto usnesení byla odeslána na adresu „B. 9, u pí D., P. 8“, přestože soud předchozím dotazem u Správy uprchlických zařízení MV, odbor P. s. Z. u B., zjistil, že stěžovatelka odešla dne 25. 8. 2003 na dlouhodobé opuštění pobytového střediska, s adresou pobytu B. 9, u pí D., P. 8, s návratem 25. 9. 2003. Stěžovatelka při pokusu o doručení této zásilky (označené jako zásilka doručovaná „do vlastních rukou“) dne 31. 10. 2003 nebyla na uvedené adrese zastižena, zásilka byla uložena na poště, stěžovatelka si ani později zásilku nevyzvedla.

Ze spisu stejně tak vyplývá, že označené skutečnosti ve stanovené lhůtě doplněny nebyly a Krajský soud v Brně žalobu odmítl.

Krajský soud v Brně podání stěžovatelky, kterým napadla rozhodnutí žalovaného, odmítl s poukazem na takovou vadu podání, pro kterou není možno pokračovat v řízení, kterou spatřoval v tom, že podání stěžovatelky neobsahovalo náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., a stěžovatelka své podání k výzvě soudu, která jí byla řádně doručena, nedoplnila. Zatímco Krajský soud v Brně vyšel z fikce doručení usnesení, které obsahovalo výzvu k doplnění stěžovatelčina podání, jež měla nastat na základě § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), za použití § 64 s. ř. s., dne 10. 4. 2003, Nejvyšší správní soud tento jeho závěr za opodstatněný nepovažuje. Podle § 46 odst. 4 o. s. ř., ve znění platném v době doručování platilo, že nebyl-li adresát písemnosti, která měla být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoli se v místě doručení zdržoval, písemnost se uložila a adresát se vhodným způsobem vyzval, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedl-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považoval se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Fikce doručení takové zásilky tak byla vázána na skutečnost, že adresát se v místě doručení zdržoval.

Není-li z obsahu soudního spisu pochyb, že se stěžovatelka v době doručování (31. 10. 2003) měla zdržovat na jiné adrese, než na kterou byla tato zásilka doručována (podle „předchozího“ písemného sdělení Správy uprchlických zařízení MV, odbor P. s. Z. u B., založeného ve spisu, stěžovatelka odešla dne 25. 8. 2003 na dlouhodobé opuštění pobytového střediska, s adresou pobytu B. 9, u pí D., P. 8, s návratem 25. 9. 2003), pak má Nejvyšší

správní soud logicky za prokázané, že se na adrese, na kterou jí bylo neúspěšně doručováno, nezdržovala. Fikce doručení zásilky obsahující výzvu k doplnění stěžovatelčina podání podávaná z § 46 odst. 4 s. ř. s. tak nemohla nastat. Bylo-li přitom podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnutí podání pro jeho vady vázáno na předchozí výzvu k odstranění takových vad, pak za situace, kdy výzva k jejich odstranění nebyla řádně doručena, nebylo možno podání odmítnout.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud, nad rámec námitek stěžovatelky uvedených v kasační stížnosti s přihlédnutím k ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., shledal, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (aniž by se musel zabývat jmenovitými námitkami stěžovatelky, uvedenými v kasační stížnosti), kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Brně podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval stěžovatelčiným návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti, o těch rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelky, Mgr. Alena Kružíková, byla ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 a § 60 odst. 1 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 1075 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby (á 1000 Kč - § 11 odst. 1 b/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a jednoho režijního paušálu (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu